

N:A HOSPITALET

Av: Mikael Ström
Foto: Martin Wilson

N:a Hospitalet – den simplaste av simpel punkrock, ja det är deras ord. Istället förlitar de sig på melodier, sången och texterna. Vi snackar bland annat om trummisar, Hofors, Misfits och Tuffa Tjejer. Håll till godo, här har ni ett av landets mest genuina punktrio – N:a Hospitalet!

Tja! De som följer er hyfsat nära måste ju ha hört storyn om hur bandet, mer eller mindre bildades i en bastu uppe i fjällen. För en sörlänning som jag låter det helt rimligt, jag kan tänka mig att 80% av alla band i Norrland bildas i en bastu. Det känns lite som skandalprogrammet Naked Attraction, det kanske är optimalt att bilda ett band på det sättet?

Mattias: Naked Attraction! Vilken jävla liknelse! Hahaha. Men ja, det stämmer. Vi ska nämna att det var i ett väldigt tidigt skede och att bitarna föll på plats först när Anders hoppade på taget. Men som svar på din fråga så anser vi att det inte bara är det optimala sättet utan det ultimata sättet att starta band och att fler borde testa.

Ni kan väl dra er line-up och gärna berätta lite vilka ni är?

Rebecca: Sång och gitarr. 33 bast. Jobbar till vardags som plattsättare. Har två fantastiska små grabbar tillsammans med Mattias och även äran att vara bonusmamma till ytterligare tre barn. Kommer ursprungligen från Söderhamn, men blev blyxtförälskad i Lule, och här har jag valt att stanna sedan 10 år tillbaka.

David: Trummor. 31 år. Sjukskriven just nu, men annars bakar jag bulla' om dagarna. Jag har två barn här hemma i Överkalix. Lever life, så att säga.

Mattias: Bas och kör. Gubbjäveln i bandet. Ur-Lulebo. Sambo och har två små grabbar tillsammans med Rebecca samt ytterligare 2 grabbar och en tjej. Jobbar till vardags som golvläggare.

Om jag räknat rätt är ni inne på er tredje trummis nu, det blev ju lite kaosartat sist, vad var det egentligen som hände?

Rebecca: Jo, Anders kastade in handduken i slutet av förra året. Han behövde helt enkelt tid att fokusera på sig själv och sin familj. Det är absolut inga hard feelings där och han är fortfarande involverad även om han inte sitter bakom trummorna längre. Trummis nummer 2 är en kort men inte helt okomplicerad historia. Sammanfattningsvis, för många obekväma gilla-markeringar och kommentarer på sociala medier, vilket inte rimmade med varken oss eller vad N:a står för. Det fungerade inte helt enkelt, och vi tog beslutet att ta in David (nummer 3) på trummor istället. Det är vi jävligt glada över.

Ja, ni fick tag på David precis när ni skulle in i studion, hur stor var panikfaktorn då? Och hur kändes det för David att kastas in i hetluften på en gång?

Mattias: Vi tog beslutet att ta in David två dagar innan vi skulle in i studion så vi skulle ljuga om vi sa att vi inte var jävligt stressade. Veckorna innan hade vi dessutom haft både Covid och magsjuka, så formen var väl inte tipptopp direkt. Haha. Men vi spelade i alla fall in tre spår som vi är väldigt nöjda med. Två till "Sveriges Jävla Hjärta" och ytterligare ett till något som är lite hemligt ännu.

David: Det kändes jävligt kul att kastas in någon dag innan studion. Jag gillar snabba ryck och utmaningar.

Jag funderar lite på det här med att Mattias och Rebecca är sambos, hur fungerar gruppdynamiken med sådana förutsättningar? Kan David snacka med den ena om den andra om det skulle vara något han tänker på?

Rebecca: Gruppdynamiken har nått nivå "bajsa med öppen dörr och diskutera livets stora frågor tillsammans", så det känns lovande. Vi har ändå ganska tidigt sagt och känt oss väldigt bekväma med varandra, så vi hoppas såklart att vi fortsätter på den banan.

David: Vi har enligt mitt tycke jävligt bra kemi. Om det skulle vara något så är vi öppna och kan ta det med hela gruppen. Det skulle kännas fel att gå till Rebecca och säga att Mattias skägg är fult eller vad det nu kan vara, haha. Det känns lite bättre att säga det rakt ut till honom isåfall.

2022 har ju sannerligen varit ett fint år för er med spelningar dels på Påskpunkten i Hofors men även på Punkbåten. Det var ju två rejäla tillställningar, berätta gärna om hur ni upplevde dessa två.

Rebecca: Båda spelningarna har verkligen varit helt fantastiska. Inte bara själva spelandet i sig, men arrangemangen, de andra banden och att ÄNTLIGEN få träffa alla människor efter skitpandemin. Det känns jävligt fint att vi fick kicka igång med de två. Bara att få träffa våra split-polare i Pastoratet fysiskt för första gången var ju en jävla hit. Roligare band får man nog leta efter. Haha.

I Hofors fick jag möjligheten att se er för första gången. Jag tycker att ni gjorde en stabil insats. Ni fick även upp Torro från Radioaktiva Räker och körde en cover på "En näve hat", var det planerat innan eller hur gick det till?

Mattias: Tack så mycket. Både ja och nej. Vi hade repat in och planerat att köra "En näve hat" som en sista låt i setet (i N:a-style såklart), eftersom vi skulle spela i Hofors och för att vi och många andra har en jävligt stark relation till låten. Danne befann sig på hotellpubens förfest kvällen innan och jag fick väl någon ljus jävla idé att fråga om han kunde tänka sig att vara med på den låten. Sen höll jag honom och hans fru Jenny vaken hela natten, passade därefter på att gå vilse i Hofors och fick en brödkavel i huvudet av Rebecca på morgonkvisten (med rätta). Där har ni förutsättningarna. Haha. I vilket fall så hakade han på och det är vi och mest troligt alla ni som var där jävligt glada över. Ett minne för livet.

Rebecca: Ringer man 6:30 på morgonen för att bestämt hävda att det inte finns en enda skylt med ett gatunamn i hela jävla Hofors så kan man gott få en brödkavel i huvudet. Haha

När Von Bacchi spelade i hotellpuben på Påskpunkens förfest hade David en betydande roll, såg det ut som i alla fall. Jag har försökt att lista ut vad han gjorde och kommit fram till att det måste ha varit scenvakt eller körsångare, är det ens möjligt att reda ut?

David: Haha! Den frågan hade jag faktiskt velat svara på, men det var mitt alter ego "Rinken" som var där med Von Bacchi. Så tyvärr vet jag inte vad som försiggick. Men jag vet att det var kull!